

Arrest

nr. 138 704 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 19 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat OGER, die *loco* advocaat T. DE KEUKELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in, als echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.2 Op 15 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 20 augustus 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag tot verklaring van inschrijving, die op 10.02.2014 werd ingediend door:

*Naam: M(...) Voorna(a)m(en): A(...)
Nationaliteit: Kroatië Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...) RR: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de beschikbare bestaansmiddelen werd enkel een arbeidscontract van betrokkene voorgelegd.

Van de bestaansmiddelen van de Belg steekt niets in het dossier. Derhalve kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet niet worden toegestaan. Er kan immers niet geverifieerd worden in hoeverre de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat nergens uit het voorgelegde huurcontract blijkt dat het om een geregistreerd huurcontract gaat, vandaar dat ook de bepaling betreffende 'voldoende huisvesting' niet is voldaan.

Voor zover betrokkene het verblijfsrecht zou claimen als werknemer overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 1°(van de wet), op basis van het voorgelegde arbeidscontract, dient opgemerkt te worden dat dit contract vergezeld dient te zijn van een geldige arbeidskaart B. Overeenkomstig art. 69 sexies van het KB van 8.10.1981 dient een Kroatische staatsburger immers over deze arbeidskaart te beschikken alvorens de bepalingen overeenkomstig art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 op hem of haar van toepassing zijn. Voor zover mevrouw het verblijfsrecht uitoefent als echtgenote van een burger van de Unie of Belg is zij, overeenkomstig de arbeidswetgeving, vrijgesteld van deze arbeidskaart (zie de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers). Het gaat echter niet op de aanvraag op basis van gezinshereniging in te dienen en dus voorlopig het verblijfsrecht als gezinslid van een burger van de Unie uit te oefenen om op die manier toegang te krijgen tot de hele arbeidsmarkt zonder arbeidskaart, om dan op basis van deze tewerkstelling de toepassing van artikel 40 als werknemer te vragen. Dit zou een omzeiling zijn van de bepalingen zoals in de arbeidswetgeving voorzien en in het hiervoor aangehaalde art. 69 sexies van het KB van 8.10.1981.

"Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 51, § 2, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981."

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)"

1.3 Op 1 september 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in, opnieuw als echtgenote van een Belgische onderdaan.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting van 22 januari 2015 vraagt de voorzitter de partijen of reeds een beslissing werd genomen aangaande de nieuwe aanvraag van een verklaring van inschrijving van 1 september 2014. Beide partijen geven aan dat dit nog niet het geval is. Vervolgens stelt de verwerende partij dat huidige zaak zonder belang is.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij nalaat uiteen te zetten op grond waarvan zij aanneemt dat de verzoekende partij niet gegriefd zou zijn door de bestreden rechtshandeling en dat de vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij niet enig voordeel zou verschaffen, en dat de verzoekende partij zodoende geen belang meer zou hebben bij voorliggend beroep. De Raad ziet ook niet in op grond waarvan de verzoekende partij haar belang zou verloren hebben, louter omdat zij een nieuwe aanvraag heeft ingediend, aanvraag die bovendien nog niet werd afgesloten met een nieuwe beslissing in deze of gene zin. Zodoende wordt aangenomen dat de verzoekende partij wel degelijk nog belang heeft bij voorliggend beroep.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de onderzoeksplicht en de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 40, 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar synthesememorie het volgende uiteen:

“1. Verweerster wees het verzoek van concludente zonder meer af daar er geen geregistreerde huurovereenkomst werd overgelegd.

Overeenkomstig de Wet moet de woning voldoen aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid, zoals bepaald in artikel 2, §1, lid 1 Woninghuurwet.

Concludente legde een huurovereenkomst over welke op het ogenblik van neerlegging nog niet was geregistreerd.

Desalniettemin blijkt uit dit huurcontract dat het gezin voldoende is gehuisvest.

De registratie van een huurcontract is een verplichting van de verhuurder.

Ondanks de talloze beloftes om tot registratie over te gaan liet verhuurster na om het nodige te ondernemen.

Uiteindelijk heeft concludente noodgedwongen zelf het nodige gedaan voor registratie van het huurcontract (stukken 2 en 3).

In haar nota dd. 28.10.14 merkt verweerster terecht op dat de Raad een marginaal toetsingsrecht heeft.

De Raad heeft in casu de bevoegdheid om te beoordelen of verweerster in de gegeven omstandigheden en aan de hand van de verstrekte gegevens tot de (bestreden) beslissing is kunnen komen.

Daar concludente aantoont dat zij alsnog de nodige bewijsstukken heeft verstrekt doch verweerster heeft geweigerd deze aan de hand van een behoeftanalyse te beoordelen kan de Raad zondermeer beslissen dat verweerster onredelijk en vnl. onzorgvuldig heeft gehandeld.

2. Vervolgens motiveerde verweerster de bestreden beslissing door vast te stellen dat concludente geen / afdoende inkomstenbewijzen voorlegt van haar echtgenoot.

Nochtans legde concludente wel inkomstenbewijzen voor.

Bij de aanvraag werd een arbeidsovereenkomst overgemaakt.

Nadien werden eveneens stukken ivm. het maandelijks inkomen overgelegd.

Het staat buiten kijf dat de echtgenoot van concludente voldoende inkomsten heeft (€ 2.000,00 maand) als zaakvoerder van zijn vennootschap (stuk 4).

Deze stukken werden samen met de geregistreerde huurovereenkomst rechtstreeks aan verweerster overgemaakt.

Deze stukken werden dus niet voor het eerst hangende deze procedure overgemaakt zoals verweerster in haar nota ten onrechte beweert.

3. Verweerster had minstens de verplichting om te onderzoeken of de toepassingsvoorwaarden van artt. 40 en 40ter Wet van 15.12.1980 in hoofde van concludente waren voldaan.

Als de Belgische echtgenoot of partner geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen bij de aanvraag bewijst, mag verweerster de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren.

Daarentegen dient verweerster eerst een behoefteanalyse te maken van het gezin (art. 42, §1, tweede lid Vw) en moet aan concludente de mogelijkheid worden geboden om aanvullende stukken over te leggen.

Op basis van deze behoefteanalyse zal verweerster vervolgens moeten bepalen welke bestaansmiddelen noodzakelijk zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid.

Immers is verweerster als openbare dienst ertoe gehouden alle wettelijke mogelijkheden na te gaan en is het haar niet toegestaan zich bij het onderzoek van de rechtspositie van de vreemdeling / rechtsonderdaan te beperken tot deze elementen welke leiden tot een terugleiding naar het land van herkomst.

Er dient m.a.w. een volledig en degelijk onderzoek te worden gevoerd naar de rechtspositie van de rechtszoekende.

In tegenstelling tot wat verweerster in haar nota beweert heeft concludente wel degelijk een bewijs van (voldoende) bestaansmiddelen voorgelegd, m.b. een arbeidsovereenkomst.

Verweerster had dan ook de plicht om bijkomende informatie (zoals bvb. loonfiches te vragen). Daarentegen heeft zij overdreven formalistisch gehandeld door zondermeer een negatieve beslissing te nemen.

De geciteerde rechtspraak is overigens niet relevant aangezien deze handelt over een werkloosheidsuitkering en dit overeenkomstig de wettelijke bepalingen niet kan gelden als voldoende inkomsten.

In casu legde concludente een bewijs van tewerkstelling voor hetgeen niet mutatis mutandis impliceert dat niet is voldaan aan de vereiste van voldoende inkomsten.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen aanzien en aanvaarden.

Inderdaad behoorde het tot de verplichting van de verweerster een zorgvuldig onderzoek te voeren omtrent de door concludente aangehaalde elementen.

Het bijzonder onderzoek had overigens moeten blijken uit de motivering van de bestreden beslissing, hetgeen in casu geenszins het geval is.

4. Anderzijds dient elke bestuurshandeling gebaseerd te zijn op juiste en relevante feiten.

De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen (D. VANHEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T.V.R. 1993/2, 67-68).

Verweerster is tekort geschoten in haar onderzoeksplicht.

Immers heeft zij alvorens het verblijfsrecht te weigeren geen onderzoek verricht naar een aantal elementen welke een verblijfsrecht alsnog zouden wettigen, m.n.:

- *de duur van het verblijf in België*
- *de leeftijd*
- *de gezondheidstoestand*
- *de gezins- en economische situatie*
- *de sociale en culturele integratie in België*
- *de banden met het herkomstland*

Deze gegevens – en de correcte beoordeling ervan – zijn vanzelfsprekend van essentieel belang voor de beoordeling van het verzoek van concludente.

Verweerster heeft trouwens de verplichting om deze elementen te onderzoeken alvorens de aanvraag af te wijzen.

Dat deze elementen werden onderzocht kan niet worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing komt om deze redenen onzorgvuldig en kennelijk onredelijk voor.

Het eerste middel is gegrond."

4.1.2 Wat de ingeroepen schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt echter dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 40ter, tweede lid luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden"

Er dient te worden vastgesteld dat het eerste onderdeel van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op twee motieven, geput uit twee verschillende onderdelen van voormeld artikel 40ter. Het eerste motief is gesteund op het eerste streepje van het eerste lid van voormeld artikel 40ter en heeft betrekking op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het tweede motief is gesteund op het tweede streepje van het eerste lid van voormeld artikel 40ter en heeft betrekking op de huisvesting.

Met betrekking tot het eerste motief stelt de verzoekende partij in een tweede onderdeel van haar eerste middel dat de bestreden beslissing vaststelt dat zij "geen / afdoende" inkomstenbewijzen voorlegt van haar echtgenoot, dat zij dit nochtans wel heeft gedaan, dat bij de aanvraag een arbeidsovereenkomst werd overgemaakt en nadien eveneens stukken in verband met het maandelijkse inkomen. Zij stelt dat het buiten kijf staat dat haar echtgenoot voldoende inkomsten heeft (2000 euro/maand) als zaakvoerder van zijn vennootschap en dat deze stukken rechtstreeks aan "verweerster" werden overgemaakt. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag van 10 februari 2014 inderdaad slechts een arbeidsovereenkomst heeft neergelegd, en dat zij slechts op 12 augustus 2014 een "uittreksel van de kruispuntbank van ondernemingen" en het "bewijs van aansluiting bij de sociale kas" heeft overgemaakt aan de gemeente, die deze op dezelfde dag aan de gemachtigde heeft overgemaakt. Het stuk dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt in verband met de voormelde 2000 euro, dateert slechts van 18 september 2014. Gezien de bestreden beslissing reeds genomen werd op 15 juli 2014, kan de verzoekende partij de gemachtigde niet verwijten met voormelde stukken geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van zijn beslissing. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij stelt dat zij wel inkomstenbewijzen heeft voorgelegd, waarbij zij verwijst naar de voorgelegde arbeidsovereenkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde wel degelijk met deze arbeidsovereenkomst heeft rekening gehouden, maar vervolgens wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet kan worden toegestaan. Er wordt met name het volgende gesteld: "Ter staving van de beschikbare bestaansmiddelen werd enkel een arbeidscontract van betrokkene voorgelegd. Van de bestaansmiddelen van de Belg steekt niets in het dossier. Derhalve kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet niet worden toegestaan. Er kan immers niet geverifieerd worden in hoeverre de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt." Op dit onderdeel van de motivering gaat de verzoekende partij echter niet inhoudelijk in, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

In een derde onderdeel van het eerste middel gaat de verzoekende partij verder in op de bestaansmiddelen en stelt zij dat de gemachtigde minstens de verplichting had om te onderzoeken of de toepassingsvoorwaarden van de artikelen 40 en 40ter van de vreemdelingenwet in hoofde van de verzoekende partij voldaan waren. Zij stelt dat de aanvraag gezinshereniging niet automatisch geweigerd mag worden als de Belgische echtgenoot of partner geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen bij de aanvraag bewijst, maar dat daarentegen eerst een behoefteanalyse van het gezin gemaakt dient te worden overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat haar de mogelijkheid moet worden geboden aanvullende stukken over te leggen. Zij voert aan dat "verweerster" als openbare dienst ertoe gehouden is alle wettelijke mogelijkheden na te gaan en het haar niet is toegestaan zich bij het onderzoek van de rechtspositie van de vreemdeling te beperken tot deze elementen welke leiden tot een terugleiding naar het land van herkomst en dat met andere

woorden een volledig en degelijk onderzoek dient te worden gevoerd naar de rechtspositie van de rechtszoekende. Zij verwijst opnieuw naar het feit dat zij een arbeidsovereenkomst heeft neergelegd en dat de gemachtigde de plicht had om bijkomende informatie, zoals bijvoorbeeld loonfiches, te vragen, en dat deze daarentegen overdreven formalistisch heeft gehandeld door zonder meer een negatieve beslissing te nemen. Zij stelt dat zij een bewijs van tewerkstelling voorlegde hetgeen niet *mutatis mutandis* impliceert dat niet is voldaan aan de vereiste van voldoende inkomsten.

De Raad wijst erop dat nergens in de bestreden beslissing uit het voorleggen van een bewijs van tewerkstelling wordt afgeleid dat niet zou voldaan zijn aan de vereiste van voldoende inkomsten. Er wordt verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld met betrekking tot de motivering in de bestreden beslissing aangaande de voorgelegde arbeidsovereenkomst.

Verder meent de verzoekende partij dat de gemachtigde een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet – artikel waarvan de verzoekende partij eveneens de schending opwerpt – had moeten doorvoeren. De Raad wijst erop dat de gemachtigde krachtens voormeld artikel 42, § 1, tweede lid zou dienen over te gaan tot het doorvoeren van een behoefteanalyse, indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is. Wanneer de vereiste bestaansmiddelen onbestaande zijn, dringt het onderzoek in toepassing van voormeld artikel 42, § 1, tweede lid zich echter niet op (*cf.* RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). *In casu* dient te worden vastgesteld dat blijkens de motivering van de bestreden beslissing niet kan geverifieerd worden in hoeverre de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hoger is reeds uiteengezet dat de verzoekende partij op dit onderdeel van de motivering inhoudelijk niet ingaat, zodat geen afbreuk wordt gedaan aan deze vaststelling van de gemachtigde. Er dient zodoende te worden vastgesteld dat geoordeeld werd dat geen sprake is van bewezen bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon dient te beschikken. Bijgevolg diende de gemachtigde geen behoefteanalyse door te voeren. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde zich niet mag beperken tot een onderzoek naar elementen welke leiden tot een terugleiding naar het land van herkomst, dient erop gewezen te worden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk een volledig en degelijk onderzoek naar de rechtspositie van de verzoekende partij werd gevoerd. Niet alleen werden de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet nagegaan, op grond van de voorgelegde arbeidsovereenkomst werd eveneens nagegaan of de verzoekende partij voor een verblijfsrecht als werknemer in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet in aanmerking zou komen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing in het geheel niet ingaat, en er dan ook geen afbreuk aan kan doen. Tevens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij – gelet op het gevoerde onderzoek in het kader van voormeld artikel 40 – ook niet kan voorhouden dat de toepassingsvoorwaarden van dit artikel niet zouden zijn onderzocht en dat een schending van dit artikel zou voorliggen. Zij laat na uiteen te zetten welke andere voorwaarden van voormeld artikel 40 dan wel onderzocht hadden moeten worden in haar concreet geval, en op grond waarvan de gemachtigde dit onderzoek had moeten doorvoeren, wanneer slechts een arbeidsovereenkomst van de verzoekende partij werd voorgelegd.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde de plicht had om bijkomende informatie, zoals bijvoorbeeld loonfiches, te vragen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing het antwoord is op een door de verzoekende partij ingediende aanvraag, waarbij het aan de verzoekende partij is om de nodige bewijzen aan te brengen om aan te tonen dat zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Op de gemachtigde rust geenszins de verplichting om verdere onderzoeksdaden te stellen, teneinde de door de aanvrager neergelegde bewijzen verder te stofferen. In de mate dat de verzoekende partij deze verplichting zou afleiden uit artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarin gesteld wordt dat de gemachtigde “*alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, (kan) doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid*”, dient erop gewezen te worden dat uit de wet blijkt dat dit gaat om het “*op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (...) bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden*”. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat artikel 42, § 1, tweede lid *in fine* van de vreemdelingenwet ook zou gelden in het kader van het aantonen van het voldaan zijn aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden.

In dit kader stelt de verzoekende partij tevens dat de gemachtigde de verplichting had een zorgvuldig onderzoek te voeren omtrent de door haar aangehaalde elementen. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfsaanvraag, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het is in die zin dat aan de verzoekende partij werd gevraagd, toen zij haar aanvraag voor een verblijfskaart op 10 februari 2014 indiende, om ten laatste op 9 mei 2014 een aantal documenten voor te leggen, waaronder het bewijs van voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen waarover de Belg dient te beschikken. De Raad benadrukt voorts dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op gewezen te worden dat de vreemdeling bij zijn verblijfsaanvraag de nodige documenten moet aanbrengen opdat de gemachtigde kan beoordelen of de vreemdeling aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het kwam de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en de vereiste documenten voor te leggen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde rekening gehouden heeft met en gemotiveerd heeft omtrent het door de verzoekende partij met betrekking tot de bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot neergelegde stuk. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd. Ook in dit kader benadrukt de Raad dat op de gemachtigde geenszins de verplichting rust om verdere onderzoeksdaden te stellen, teneinde de door de aanvrager neergelegde bewijzen verder te stofferen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte voert de verzoekende partij een schending aan van het redelijkheidsbeginsel. De Raad wijst erop dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (*cf.* RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In dit verband stelt de verzoekende partij dat het inderdaad tot de verplichting van de gemachtigde behoorde om een zorgvuldig onderzoek te voeren omtrent de door haar aangehaalde elementen. Hoger heeft de Raad reeds uiteengezet dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gebeurd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, die door de verzoekende partij gestoeld wordt op het niet hebben doorgevoerd van een zorgvuldig onderzoek, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op een bovenstaande toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing met betrekking tot het onderdeel van de motivering aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn, of een schending zou uitmaken van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 40, 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij richt het eerste onderdeel van haar eerste middel tegen het tweede motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat gesteund is op artikel 40ter van de vreemdelingenwet, met name het motief dat betrekking heeft op de huisvesting. Uit het hoger geciteerde artikel 40ter van de vreemdelingenwet blijkt echter dat de verzoekende partij zowel moet aantonen dat de referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen moet beschikken als dat een behoorlijke huisvesting moet zijn aangetoond. Zodoende volstaat de vaststelling in het eerste motief dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt reeds om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te schragen, zodat het tweede motief met betrekking tot de huisvesting overtollig is geworden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder dient te worden ingegaan.

In een vierde onderdeel van het eerste middel verwijst de verzoekende partij naar de zorgvuldigheidsplicht en naar de onderzoeksplicht van de gemachtigde en stelt zij dat de gemachtigde,

alvorens het verblijfsrecht te weigeren, geen onderzoek heeft verricht naar een aantal elementen welke een verblijfsrecht alsnog zouden wettigen, met name de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft de concrete grond aan te duiden op basis waarvan bij een weigering van verblijf een onderzoek in het licht van deze elementen door de gemachtigde zich opdrong. Bijkomend kan opgemerkt worden dat de verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij met betrekking tot één of meerdere van voormelde elementen, enig concreet gegeven kon aanbrengen dat van aard was een andere uitkomst te kunnen rechtvaardigen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde tekort geschoten is in zijn onderzoeksplicht of dat de bestreden beslissing onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

Zoals hoger reeds gesteld, gaat de verzoekende partij niet in op het tweede onderdeel van de motivering van bestreden beslissing, dat betrekking heeft op artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan. Hetzelfde geldt voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur/beheer en machtsoverschrijding.

Zij zet in haar synthesememorie het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing werd noch handmatig noch elektronisch ondertekend door de gemachtigde ambtenaar van verweerster. Er is daarentegen enkel sprake van een ingescande handtekening.

In het arrest dd. 08.05.09 vernietigde de Raad van State een beslissing van verweerster wegens een substantieel vormgebrek aangezien de handtekening van de gemachtigde ambtenaar op de beslissing werd ingescand (R.v.St. 8 mei 2009, nr. 193.106, niet gepubliceerd).

Het manuele karakter vormt een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening zodat geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken en andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt. De afdruk van een ingescande handtekening kan veeleer met een kopie worden gelijkgesteld, doch geldt niet als een manuele handtekening.

Tot bewijs van het tegendeel moet ervan worden uitgegaan dat de handtekening op de bestreden werd ingescand. Overeenkomstig voormelde rechtspraak van de Raad van State behoort het immers aan verweerster om aan te tonen dat de handtekening niet werd ingescand.

Mitsdien schendt de bestreden beslissing het beginsel van behoorlijk beheer en overschrijdt verweerster de haar krachtens de Wet en bijzondere rechtsregels toegekende macht.

Het tweede middel is gegrond.”

4.2.2 In de mate dat de verzoekende partij in het algemeen verwijst naar een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur wijst de Raad erop dat een schending hiervan niet kan worden ingeroepen, maar dat dient gepreciseerd te worden van welke beginsel precies de schending wordt ingeroepen. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar een schending van het beginsel van behoorlijk beheer, wijst de Raad erop dat hem geen dergelijk beginsel bekend is. Bovendien laat de verzoekende partij na uiteen te zetten in welke mate dit beginsel door de bestreden beslissing geschonden wordt. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder ‘middel’ immers worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). In deze mate is het tweede middel onontvankelijk.

Met betrekking tot de opgeworpen machtsoverschrijding, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing handmatig noch elektronisch werd ondertekend door de gemachtigde ambtenaar en dat daarentegen slechts sprake is van een ingescande handtekening. Zij meent dat dit een substantieel vormgebrek is en dat het manuele karakter een constitutief element vormt van een rechtsgeldige gewone handtekening.

De Raad stelt vast dat niet ter betwisting staat dat de handtekening die figureert op de bestreden beslissing geen handgeschreven handtekening is. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft echter in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling manueel dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.670).

Met verwijzing naar een arrest van de Raad van State (RvS 24 september 2010, nr. 207.655) stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat een gescande handtekening de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken van een handgeschreven handtekening is gemaakt en dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, "1" van de "*Wet elektronische handtekening*", zijnde de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen, de elektronisch aangetekende zending en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001). Zij stelt nog dat op voldoende wijze bewezen is dat het Evibelsysteem waarbinnen de elektronische handtekening gehanteerd wordt, voldoende beveiligd is en dat aangetoond wordt dat de bestreden beslissing uitgaat van en ondertekend werd door attaché E. D., wiens bevoegdheid om een dergelijke beslissing te treffen niet betwist wordt door de verzoekende partij.

Voormeld artikel 2, tweede lid, 1° van de wet van 9 juli 2001 omschrijft een elektronische handtekening als "*gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie*".

Bovenstaande definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 wordt het volgende gesteld: "*De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.*" (Wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 1999-2000, nr. 50 0322/001, 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent onder meer het volgende gelezen worden:

- "*Deze definitie is zeer ruim en technologie-neutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...).*" (G. SOMERS en J. DUMORTIER, *Elektronische post juridisch bekeken*, Brugge, Die Keure, 2007, 35);
- "*Ieder elektronisch substituut voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst. (...) Het begrip "elektronische handtekening" is technologie-neutraal. Elke techniek die een substituut voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de "gedigitaliseerde handgeschreven handtekening". De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.*" (J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", *Computerrecht* 2001, afl. 4, 185);
- "*Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening (...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan*

geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd." (P. VAN EECKE, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, Brussel, De Boeck & Larcier, 2004, 421, 551);

De verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad van State (RvS 8 mei 2009, nr. 193.106), maar uit voormeld arrest blijkt dat in het betrokken geval de ingescande handtekening ook niet als een elektronische handtekening kon worden beschouwd. Uit hetgeen hoger werd aangehaald, volgt echter dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing wel degelijk dient te worden beschouwd als een (gewone) elektronische handtekening. De verzoekende partij beperkt zich tot te stellen dat de bestreden beslissing niet elektronisch ondertekend werd, maar laat na uiteen te zetten op grond waarvan zij meent dat van een elektronische handtekening geen sprake is, en gaat in haar synthesesamenvatting op geen enkele manier in op het door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen opgenomen verweer, waarin uitdrukkelijk uiteengezet wordt dat de betrokken handtekening als een elektronische handtekening moet beschouwd worden.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de gescande handtekening die figureert op de bestreden beslissing de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken van een handgeschreven handtekening is gemaakt en dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de wet van 9 juli 2001 (cf. RvS 24 september 2010, nrs. 207.655 en 207.656).

Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

"Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat :

- *de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- *niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- *niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantie afgegeven certificaat, of*
- *zij niet met een veilig middel is aangemaakt."*

De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- *"Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid."* (Wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatieinstanties met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 1999-2000, nr. 50 0322/001, 14);
- *"De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatieinstantie in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake."* (Wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatieinstanties met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 1999-2000, nr. 50 0322/001, 14);
- *"Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan."* (Wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatieinstanties met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 1999-2000, nr. 50 0322/001, 25).

Uit het bovenstaande volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening

betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan worden beschouwd indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening worden toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (*cf.* J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", *Computerrecht* 2001, afl. 4, 187).

De Raad neemt aan dat het systeem van de verwerende partij waarbinnen elektronische beslissingen aangemaakt worden met een elektronische handtekening – volgens de nota met opmerkingen het Evibelsysteem, waarvan gesteld wordt dat op een voldoende wijze bewezen is dat het voldoende beveiligd is –, voldoende beveiligd is om te verhinderen dat iemand anders toegang zou hebben gehad tot de elektronische handtekening en hoedanigheid van attaché E. D., zodat aangenomen kan worden dat de bestreden beslissing wel degelijk uitgegaan is van attaché E. D., wiens bevoegdheid om een dergelijke beslissing te treffen niet betwist wordt door de verzoekende partij. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij ook geenszins de veiligheid van het systeem of de geplaatste handtekening betwist, doch slechts betwist dat het om een elektronische handtekening zou gaan.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de omstandigheid dat de handtekening van attaché E. D. een gescande handgeschreven handtekening betreft geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van de beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of de schending vormt van een substantiële vormvereiste.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE